

Mouzovský žurnál

3

2002

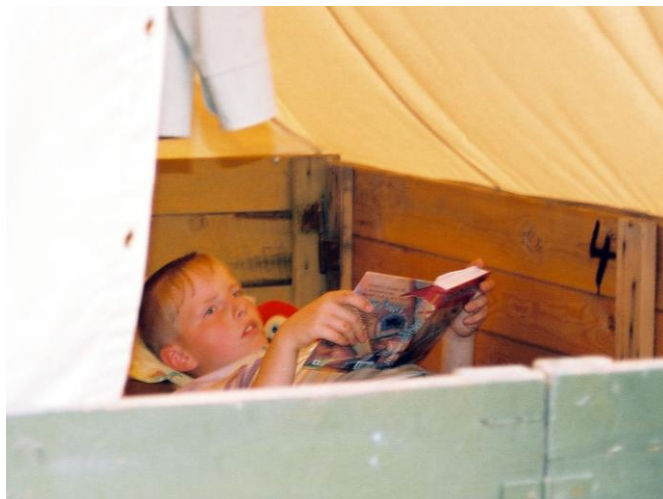
Tábor Harryho Pottera	2	Celotáborové hry (10)	8
Ohlédnutí za letošním táborem		Seriál o zákulisí celotáborových her - Nipponkoku 2000	
Expedice VT02	4		
Reportáž z výpravy do Vysokých Tater			
Mezi dravci	7	Informace a zajímavosti	10
Jaké to je, octnout se mezi supy		Informace o akcích budoucích i minulých, slavné výroky a fotografie	

TÁBOR HARRYHO POTTERA

6. až 27. července se konal již 32. tábor Průzkumníku. Letošní tábor byl ve znamení Harryho Pottera a kouzelnické školy v Bradavicích.

České dráhy se tentokrát nenechaly zahanbit a přistavily zvláštní přímý vůz do Bradavic

Gagarin čte povinnou literaturu a zdá se, že z toho má divoké sny

Kam to ten Sysel letí? Nebo žeby pokus o balet?

Typická čarodějnice i s koštětem, a takových tu byla spousta

Odpolední siesta Mariana a Slona

Blondák odpočívá

1. místo ve fotografické soutěži v kategorii Portrét - Nikča

Tohle tu ještě nebylo! Počítač je sice dřevěný ...

1. místo ve fotografické soutěži v kategorii Příroda - Píďa

Tábourníci 2002

Běťka se hlásí do klání o ohnivý pohár

Velký úklid v Bradavicích

Píďa vybrala Komerční banku v Uhlířských Janovicích

Absolventi kouzelnické školky 28. července až 3. srpna

EXPEDICE VT02

Toto je autentický přepis deníku expedice VT02. Má vám umožnit pohled z druhé strany a trochu pobavit. Rozhodně si neklade za cíl popsat vlastní cestu výpravy. Není vyznačeno, kdo který zápis zaznamenal. Případný vysvětlující doplněk je zvýrazněn modrou barvou písma.

TATRY VT02

(zkráceno - celý deník je na 7 stránkách)

Účastníci expedice: Jeník, Tomáš, Aleš, Blondáček

1. den - 5. 8. 2002, pondělí

22:40 - Sedíme ve vlaku. (Jedeme Laborcem, odjezd 22:22 z Kolína, pravidelný příjezd do Popradu 6:36. Tímto děkujeme Marianovi, že nás přišel vyprovodit na nádraží.) Aleš vypráví o Finsku a Blondáček čumí do degenského telefonu. Blbě se mi píše, páč vlak se klepe. Včera jsme měli schůzku u Blondáčka. Byl tam i Buggy, který nám dal lukrativní nabídku, že nás zpátky vezme autem. To je cool. Dneska v jednu jsme byli nakupovat v Kauflandu. Koupili jsme jídlo. A piškoty. (Nakoupené jídlo nám v pohodě vystačilo, nedostatkovým zbožím se však stal cukr.)

(Lehátkový vůz se vyplatí. Lehátko stojí 130 Kč a máte naprostý komfort. V každém voze je jeden průvodčí, který se o vás stará. Vy mu dáte jízdenky a on vám dá povlečení a před vaší konečnou stanicí vás přijde vzbudit.)

2. den - 6. 8. 2002, úterý

5:28 - Jeník, Aleš, Tom chrápou. Mě bolí v krku, takže to již dnes vzdávám. Zhruba před dvaceti minutama jsme byli ve Vrútkách a teď přejíždíme nějakou řeku. Ve 3:20 nás potkala celní kontrola. Jestli měl slovenský celník zelenou uniformu, jsem si nevšiml. Jdu se oblékat a léčit! (Nemoc se mi podařilo během výpravy setřást někde v horách.)

6:44 - Vidíme první horu! Zatím to totiž vypadalo jako Borky u Kolína.

7:49 - Sedíme v motoráku z Popradu do Tatranské Lomnice. Vlak vyrobený ve Vagónce Studénce pěkně drkotá. Jinak je Poprad pěkně ošklivé město postavené po válce. Samý panelák. Prostě nic moc. Docházíme

Nocleh u hotelu Magura nedaleko Ždiaru

Zelené pleso (1545 m n. m.), v pozadí štíty 2400 - 2600 m n. m.

k úžasnému zjištění. Nacházíme se v rodišti našich bývalých praček Tatrámek. Dnes tu stojí pouze továrna firmy Whirpool.

12:35 - Právě jsme vylezli z Belianské jeskyně. Prohlídka trvala 70 min, byla tam strašná kosa, cca 6 stupňů. A velikost ohromující. Schodů jako bychom lezli na Gerlach. Teď se chystáme obědvat. (Belianskou jeskyni vřele doporučujeme. Vstup stojí pro studenty 80 Sk. A před 20 lety trvala její prohlídka 5-7 hodin.)

13:47 Oběd. Byl jsem si koupit čaj (za 10 Sk). Kléma mezitím solidně vytuh a Jeník mě pořád přemlouvá, ať už nikam nejdem. Dnes ještě musíme dojet do okolí Ždiaru. Ale zkratkou! Přes NP. A to se nesmí. Tak ať

to vyjde. (Nakonec jsme přes park nešli, ale pěkně po silnici až do Ždiaru, kde je úžasně zachovaná horská vesnice. Taková živá rezervace. Je trochu stranou od cesty, ale stojí za to.)

3. den - 7. 8. 2002, středa

9:43 - Takže vyrážíme od Magury do Kopského sedla. Je zataženo. Hory jsou díky mrakům vidět jen do půlky. V batohu mi přibýlo věcí. Hlavně ta voda bude zátěž. Čeká nás převýšení zhruba 1000 metrů. Tak skol! (Výstup naučným chodníkem byl opravdu náročný. Každou chvíli jsme museli zastavovat, abychom si odpočinuli od tíhy batohů. Samozřejmě z nás lilo, přestože foukal stu-

Cesta na Velkou Svišťovku byla velice náročná

Vrchol Velké Svišťovky (2037 m n. m.) pokořen!

dený vítr.)

13:03 - Kopské sedlo. Přechod Belianských Tater dokončen! Teď nás čekají Tatry Vysoké. Vlevo máme Belianky vpravo Vysoké. Nad námi se tyčí Jahňací štít (2229,6). Celkem impozantní! My jsme si zatím prohlédli cestu na Velkou Svišťovku a lezou nám oči z důlků.

15:07 - Jsme na Zeleném plese, pokoj tady stojí 350 Kč a jinde nás přespát nenechají a proto musíme dál. Pojedly jsme polívku a Jeník s Alešem si dali hranolky. (Chata pri Zelenom plese je asi nejdražší ze všech ubytovacích zařízení. Ale zase je na jednom z nejkrásnějších míst Tater. A to pleso je opravdu zelené. Co jsme přijali s povděkem, byla horolezecká kuchyňka, kde si můžete uvařit vlastní jídlo.)

16:50 - Velká Svišťovka (2037). Naše první dvoutisícovka v Tatrách. Pořádný vítr a zima, takže jdeme směr Skalnaté pleso.

19:45 - Skalnaté pleso (1751). Sešli jsme sem od Velké Svišťovky. Nejdřív jsme chtěli sehnat ubytová-

ní v noclehárně, ale bylo plno (prej). (Není mi jasné, kterou noclehárnu Jeník myslel.) Protože je tam lanovka, tak nám nabídli, že bychom mohli spát v hale.

Pozn.: Laco Kulanga je správce Skalnaté chaty a šerpa. V mládí byl atlet – běžec. Zplodil jednoho syna. Nyní je mu 53 let. Je to závodní nosič a roku 1993 dosáhl rekordu, když nesl 207,51 kg z Hrebienka na Zamkovského chatu v ústí Malej Studenej doliny. (Skalnatou chatu Laca Kulanga můžeme doporučit, přestože jsme ji zevnitř neviděli. Za prvé je nejlevnější - 150 Sk (pozor má jen 10 ubytovacích míst, ale v době naší návštěvy v ní nikdo nebyl), za další je na příhodném místě.)

4. den - 8. 8. 2002, čtvrtek

8:30 - Zamkovského chata. Dáváme si kakao za 35 Sk. I zde má Laco fotku. (U každé chaty stojí celkem komfortní záchody, kde lze bez nějakého prošení nabrat vodu. Tato chata má malou nevýhodu, že u ní nelze vařit.)

12:07 - Priečné sedlo (2352). Jako fakt záhul. Pustit se, tak letíme. Nevěřím, že je v Tatrách obtížnější místo (pro normální turisty). Situace ztížená tím, že poprchává a máme velké batohy na zádech. Jeník se kupodivu rozešel. Teď jdem dolů. Jsme tak deset metrů pod sedlem na druhé straně hřebenu. (Tak tato cesta rozhodně není pro děti, nebo ty, kteří se bojí výšek.)

13:44 - Zbojnická chata. To byla dlouhá štreka. Chata byla vidět hned, ale nepočítali jsme s pár zákrutami...

Na Sliezsky dom je to ještě 3,5 hodiny. (Noc na hotelu Sliezsky dom stojí v turistické části 300 Sk. P.S. Tento hotel navštívil roku 1995 pa-pež Jan Pavel II.)

16:41 - Polský hřeběň (2199). Mlha a sychravo. Jeník dostává přezdívkou Piškot. A to proto, že neustále jde s piškotama v kapse a ujídá. Proto si ani nechtěl sundat bundu, protože má v kapse piškoty. Okolo nás se prochází jakýsi pták ve vzdálenosti 1 metr. Podobní žijí v kleči. Jinak jsou tady krkavci a pořád nadávají.

17:00 - Poprvé vidíme Gerlach!

17:25 - Vidíme a fotografujeme sviště. Tak ještě kamzíka a medvěda.

5. den - 9. 8. 2002, pátek

8:41 - Zklamání. A dost velké. Včera jsme plni nadšení dorazili na Sliezsky dom, odkud se leze na Gerlach. A tam jsme od horského vůdce zjistili nemilou skutečnost. Výstup by naši skupinu stál 4500 Sk. A navíc mají na zítř (dnes) obsazeno.

11:45 - Výstup na Rysy. Vyšli jsme z nádraží Štrbské Pleso. Držíme celkem vražedné tempo. Na Popradské pleso přicházíme asi po hodině chůze a už je nám jasné, že až na Rysy to nestihnáme. Pokračujeme a po nekonečných serpentínách se nám do cesty staví oblíbené řetězy na skále. Vydáváme se dále po kamenných schodech a během 20 minut se před námi rýsuje silueta krabice (totiž chaty) zasazené mezi kameny. Ani se nám nechce věřit, protože od neustálého deště jsme rádně prokřehlí. Dvě rundy čaje za příjemných 20 Sk nám náladu přiměřeně zvedají. Jíme sýr a paštiky.

Zvětšenina výřezu fotografie - tatranský svišť

Z vytopené chaty se vydáváme nazpět v 15 hod. K řetězům doslova sbíháme (10 min) a v 15:16 pokračujeme po červené klikatými schody k Popradskému Plesu (16:17). Od něho zvolňujeme. Čím více se blížíme Štrbskému Plesu, tím více prší. Před absolutním přívalákem se schováváme pod Pepsi slunečník. Pak Aleš a Piškot pokračují směrem k nádraží pro langoš. Blondák a já prostě musíme vidět hotel FIS a můstky. Po domluvě s Buggym hledáme azyl v restauraci Jadran hned vedle nádraží, kde mají menu za 69 Sk, čaj (asi za 25) a výtečnou horkou čokoládu (35 Sk). Asi v půl osmé radostně (teda jestli to jde s prokřehlým ksichtem) vítáme Buggyho, který nám sděluje neradostnou zprávu. Totiž auto není v dokonalém technickém stavu a neuveze nás všechny. V nedalekém motorestu já a Blondák trávíme u čaje, svařáku a džusu následující hodinu.

Rada na závěr: na cestě poblíž Popradského plesa je malá budka s cedulí: „Za vynesení 5-10 kg zde uloženého nákladu na Chatu pod Rysy čaj zdarma.“ Před tím, než si něco přiložíte do batohu, navštivte psychiatra.

6. den - 10. 8. 2002, sobota

Blondák se vrací domů vlakem, ostatní jedou s Buggym autem.

Statistiky:

Nejnižší položené místo dosažené expedicí: Poprad 717 m.n.m.
 Nejvýše položené místo dosažené expedicí: Priečné sedlo 2352 m.n.m.
 Celkově vystoupano výškových metrů: 4361 m
 Čistý čas pochodu: 35 hod
 Překonaná vzdálenost: 68 km (čistě teoretický odhad)
 Výdaje celkově: 5849 Kč
 Výdaje na jednoho člena expedice: 1462 Kč

Trasa expedice VT02:

1. den

Kolín (250) - vlak - Poprad (717)
 doba jízdy: 8 h překonaná vzdálenost: 535 km převýšení: 470 m

2. den

Poprad (717) - vlak - Tatranská Lomnica (868) - Tatranské Matliare (880) - Kežmarské Žľaby (920) - Tatranská Kotlina (760) - Belianská jaskyňa (1000) - Ždiar (850) - hotel Magura (cca 900)
 doba chůze: 8 h překonaná vzdálenost: cca 18 km převýšení: 350 m

3. den

hotel Magura (cca 900) - Široké sedlo (1830) - Kopské sedlo (1750) - Chata pri Zelenom plese (1551) - Velká Svišťovka (2037,6) - Skalnaté pleso-hotel Encián (1751)
 doba chůze: 8 h překonaná vzdálenost: cca 14 km převýšení: 1417 m

4. den

Skalnaté pleso-hotel Encián (1751) - Zamkovského chata (1475) - Téryho chata (2015) - Priečné sedlo (2352) - Zbojnická chata (1960) - sedlo Prielom (2290) - Zamrnuté pleso (2013) - Polský hrebeň (2199,6) - hotel Sliezsky dom (1670) - Starý Smokovec - Nový Smokovec - Sibir (973,5)
 doba chůze: 12,5 h překonaná vzdálenost: cca 22 km převýšení: 1394 m

5. den

Starý Smokovec (1050) - vlak - Štrbské Pleso (1355) - Chata pri Popradskom plese (1500) - Žabia dolina - Chata pod Rysmi (2250) - Štrbské Pleso (1355) - auto - Tatranská Štrba - Východná-tábor (775)
 doba chůze: 6,5 h překonaná vzdálenost: cca 14 km převýšení: 1200 m

6. den

Východná (775) - vlak / auto - Kolín (250)

Cesta na Priečné sedlo

Tatry jsou drsné, ale krásné - pohled z Prielomu na Východnou Vysokou

MEZI DRAVCI

21. září se uskutečnila první výprava v novém školním roce 2002 / 2003. Připravil ji Honza a Průzkumníci se vypravili do Žlebů. Počasí vyšlo a Průzkumníků se sešlo celkem 37.

Většina z vás asi ví, že ve Žlebech je zámek, ale Průzkumníky zajímala ještě jiná věc. Kousek od zámku začíná obora s chovatelskou stanicí. Je to vlastně taková malá zoologická zahrada, kde se nacházejí především zvířata původem ze zdejších luk a lesů. Mimo jiné zde uvidíte i bílé jeleny.

V této stanici se ale specializují na chov dravců, včetně ošetření a rekonvalescenci těch, kteří byli v přírodě zraněni. To nejzajímavější tvoří zhruba půlhodinová přehlídka různých dravců v letu. To je skutečně zážitek, když vám těsně nad hlavou prolétne orel a otře se o vás křídlem. A co teprve, když se přiloudá sup a sedne si k vám na lavičku. Taková potvůrka, když pak zamává křídly a odletí, udělá pěkný průvan.

Všem se dravci líbili. Například svéhlavý výr, který se vždycky nechal dlouho přemlouvát, než se vznesl do vzduchu. Prý je to tím, že noční dravci jsou ve dne obezřetní a nejdříve se rozhlédnou, jestli na ně nečíhá nebezpečí.

„To není žádný tupý pták,“ konstatuje Blondák, když výr vyčkává, než se vydá za potravou. „Tupý pták by letěl hned.“

„Nejtupější pták by neletěl vůbec,“ prohlásil Aleš.

Velice zajímavá byla také ukázka výcviku rorha útočícího na roztočenou návnadu.

Kánata a orel už jsou dost velcí ptáci, takže když přelétali těsně nad diváky, většina mimoděk uhýbala hlavou.

Zlatým hřebem ovšem byli supi. Zatímco dva běhali mezi diváky a občas k všeobecnému obveselení i zděšení se nad nimi prolétli, třetí se vrhl do bazénku s vodou a začal se koupat.

„To není sup, to je hotová kachna,“ usoudil Kuba z nejmladší družiny.

Po prohlídce zámku se Průzkumníci vydali údolím Doubravy do Ronova na vlak. Ve vlaku z nich měl pan průvodčí radost, protože málem rozsedli krabice s rybičkami (prý exkluzivní zásilka ze Seče do Ameriky).

Všichni zúčastnění mají opět na co vzpomínat.

Kalous ušatý v letu

Startující výr velký

Poštolka a káně v letu

Přistávající orel

Těší mě, sup

CELOTÁBOROVÉ HRY (10)

20. Nipponkokku

Dost bylo olympijských výkonů, rok 2000 byl ve znamení středověkého Japonska. Táborníci se přenesli do roku 1651 do japonského Andžira, které právě poctil svojí přítomností sám japonský císař, božský tennó, slunéčko jasné a kdovíco ještě. Táborníci se přemění na samuraje a v závěru spolu budou bojovat o titul šógun (velký vojevůdce).

Tom přednesl ideu této celotáborové hry 21. ledna na poradě. Téma všechny zaujalo, obzvlášť Marian hýřil nápady. Jedna etapa měla představovat častý japonský jev zemětřesení. Marian navrhl postavit stan na podlážku položenou na kuláčích a pohybovat s ním. Bylo by to určitě zajímavé, ale nakonec se tahle varianta neuskutečnila. Pak ještě Marian navrhl kontaktovat japonské velvyslanectví.

Další diskutovanou otázkou byla cesta na posvátnou horu Fuji.

„Kde vezmeme sněh?“ ptá se věčně Blondřák, protože ví, že vrchol této hory je trvale pokryt sněhem.

„Přivezeme ho z Tolštejna a dáme do ledničky,“ dělá si legraci Šedá. „Nebo použijeme vatu.“

„Skelnou vatu?“ ptá se Honza poněkud mimo.

Všichni si představili, jak se táborníci drbou kvůli svědivé skelné vatě, a to je natolik rozveselilo, že porada musela být na několik minut přerušena.

Na dalších poradách se jednotlivé etapy upřesňují i mění. Například zemětřesení má teď podobu balvanů valících se z kopce. Z čeho ale balvany udělat?

„Nejlepší by byly kaširované balvany z Barrandova,“ má zas Marian vizi.

Etapa by probíhala tak, že by táborníci museli v noci rychle sbalit věci a vyběhnout proti valícím se balvanům.

„Doufám, že se mě to netýká,“ ozval se Slon z pozice vedoucího tábora. „S peřinou nikam nejdu!“

Na balvanech to ale celé ztroskotalo. Etapa nakonec byla pojata jako nácvik na případné zemětřesení a probíhala ve dne na opičí dráze.

Pozornost se věnovala také závěrečnému souboji samurajů o titul šógun. Pro Toma jsou důležité i účesy japonských rytířů.

„Nagelujeme si vlasy,“ navrhuje.

„Mně stačí, když si je nebudu mejt,“ konstatuje Sysel.

Božská střelba z běžících nosítek

Loutkové divadlo kabuki

Exhibiční zápas sumó Honzy a Lasseho

„A před soubojem je potřeba samuraje pořádně nabudit,“ přidává Tom další požadavek.

„Tak já jim udělám leták,“ nabízí Marian snadný způsob, jak táborníky pořádně naštvat.

Okolo Japonska se na táboře točilo téměř vše. Táborníci se jak před jednotlivými etapami, tak i během odborných zaměstnání dozvěděli o Japonsku spoustu zajímavostí. Například kdo byl samuraj, ninďza, o japonských bojových a obranných technikách, o jídelních hůlkách, o vzniku Japonska, ale i o jeho kultuře.

Zvláštností tohoto tábora byla také nezvyklá koncentrace výskytu sádry, zlomenin, kulhavky, a podobně. Zatímco Blondřák si sádru přivezl s sebou, ostatní si úrazy přivodili během jednoho odpoledne při lesní hře na Strážce

rezervace. Blondřák ale i přes svou sníženou pohyblivost zvládal funkci vedoucího družiny. Jeho sádra byla opravdu chodící.

Úvodní etapou byla plavba do Číny pro čínské hedvábní, ze kterého se šila kimona. Samurajové si postavili lodě, tedy spíš jakési vory se zástavou samurajského rodu, na kterých dva samurajové museli přeplout zdejší rybník na šířku a zpět převést kimona pro celou družinu. Materiál na stavbu lodí jim prodávali dva vykutálení vietnamští obchodníci. A činili se opravdu hodně, někteří samurajové odešli málem bez kalhot.

I během plavby bylo o zábavu postaráno. Busse a Klavíďo se na svém voru převrhli, zjevně nebyl na takovou zátěž stavěný. Situaci zachránila až výměna Klavíďa za podstatně lehčího Krtka. Kájínu s Áťou zase značně po-

trávil vítr, který je zahnal daleko od čínských břehů.

Velkou atrakcí byl zápas sumó probíhající podle zavedeného rituálu. Velice zábavný byl v podání táborníků zejména obřadný křik a podupávání před začátkem vlastního zápasu, které má nahnat soupeřovi hrůzu. Největší úspěch sklídl Krtek. Jeho řev a dupání, připomínající spíše King Konga než zápasníka sumó, naprosto rozesmálo i jeho soupeře.

Ani kultura nechyběla. O tu se postaral především Blondřák, do něhož vstoupil duch dávného japonského básníka Bašó. Dojemné bylo pásmo poezie, které předvedli členové jeho družiny v programu o návštěvním dnu. Naprostým vrcholem však bylo loutkové divadlo kabuki, jehož zvláštnost spočívá mimo jiné i v tom, že loutky dosahují lidské velikosti. A tak někteří hráli loutky a jiní jejich vodiče. Výsledek byl úchvatný a těžko popsitelný.

Hned po návštěvním dnu je zahájena předposlední etapa. Motiv výpravy na horu Fuji byl definitivně opuštěn, úvahy o výrobě papírového labyrintu, v němž by se proháněla nestvůra, také. Labyrint byl zavržen, příšera nikoliv. Dvojdenní výprava byla situována do zatopených jeskyň u Třebonína, což slibovalo mnohem dobrodružnější průběh. Hledání posvátných kamenů přivádí samuraje do zatopeného podzemí k příšere zvané Gappa (pamětníci si možná vzpomenou na kultovní japonský film ze 70. let 20. století o podmořských ještěrech procházejících se po Tokiu).

Jako plavidlo samurajům poslouží vor, který je třeba připravit a odzkoušet. Jeho výroba je zahájena až po odchodu družin na vlak. A to se ještě netuší, jestli bude fungovat.

„Tome, já myslel, že to máš vyzkoušený,“ diví se Marian.

„To bude fungovat,“ tvrdí Tom.

Marian nakládá materiál na žigulíka, až mu sedají péra. Buggy bere do škodovky lidi a přesunují se do Třebonína. U jeskyně dochází k malému překvapení. Je totiž obsazeno, trénují tu potápěči. Voda je tu dost hluboká, a tak Marian rozvíjí teorie o spolupráci, že by potápěči mohli dávat záchranu. Nakonec potápěči odjíždějí a Průzkumníci mají volné pole působnosti.

Tom se vydává na průzkum dalších tentokrát suchých jeskyň, kde bude sídlit Velký Samuraj, který pronese poselství a předá samurajům poslední posvátný kámen.

Zatím Blondřák s Buggym a Šed'ou montují vor a přivazují k němu dvě velké nafouknuté duše od traktoru. Ukazuje se, že vor je příliš vratký, pro dva lidi je dost nebezpečný. Naštěstí mají v záloze ještě dvě menší duše. Jejich přivázáním pod boky získává vor požadovanou stabilitu. Etapa může začít.

Za první příchozí družinu se do podzemí spouštějí na laně Verča a Míša, které byly vybrány pro jízdu na voru za příšerou.

„Voda má 4 °C. Je to boj o přežití,“ konstatuje suše Marian.

„Tady je kláda!“ klepe se Verča.

„Vzduch je o 1 stupeň teplejší než voda,“ dodává Marian.

Děvčata v plovacích vestách nastupují na vor, berou si svíčku, baterky a odjíždějí do tmy. Tam na ně vybafla příšera, kterou si zahrál Tom, dala jim posvátné kameny a poslala je k Velkému Samuraji do další jeskyně. Ostatní členové družiny zatím čekali na břehu, jak to dopadne. I když příšera v celtě a s plynovou maskou s chobotem vyvo-

lávala spíš úsměv, prostředí, ve kterém se etapa odehrávala, na všechny velmi zapůsobilo.

Podobně se s úkolem vypořádaly i další tři družiny. Největší problémy měla Píďa, která prokázala, že rozhodně není vodačka, když se s vorem točila pořád dokola, protože neovládala jízdu s jedním pádlem. Druhé měl totiž Tom s sebou na kánoi, takže druhý pasažér na voru měl k dispozici jen bidlo na odražení se od stěn jeskyně.

Nikdo se neutopil a všem se tato etapa líbila.

Na závěr se strhla velká bitva o titul šógun, ve které platilo, že vítěz je pouze jeden. Po „vyvraždění“ celého tábora byl nakonec vítězem Busse.

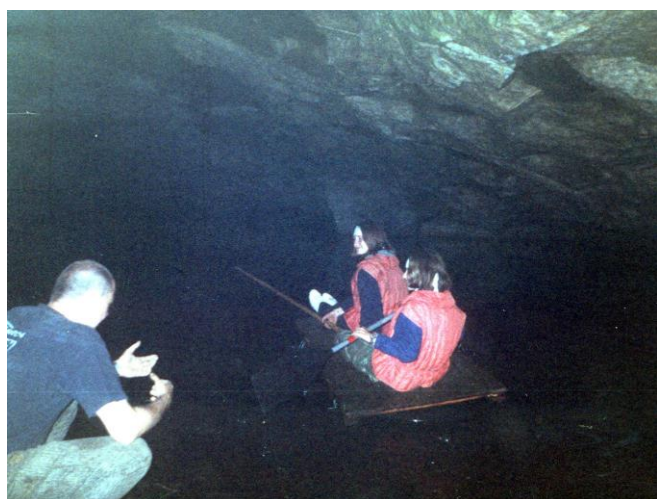
Závěrem se začtíme do veršů Bětky, které složila stejně jako ostatní v předvečer této slavné bitvy:

ÓDA NA BITVU

Bojuj vždy čestně,
statečným duchem,
katany, šípy a meče
ať sviští vzduchem.

Slyš ty každý z bojovníků,
mužů i žen,
jeden vítěz bude,
však nikdo poražen.

Pokračování příště - Cestovní kancelář Lomoz

Píďa a Petra vyjíždějí na voru za Gappou

Bratrovražedný souboj o titul šógun - Busse a Lasse

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce		19. srpna uplynuly 4 roky od tragické smrti našeho kamaráda Kuby
	4. - 6. října 12. října	výprava - Bitva náhlého plamene sjezd Vavřince
AN	18. - 19. října	akce Návrat
	25. - 28. října 16. listopadu 30. listopadu	výprava výprava výprava
R	7. prosince	uzlařská regata
	20. - 22. prosince	tábornické vánoce

Nová družina

S novým školním rokem přichází nová družina, která ještě nemá jméno. Určitou zajímavostí je, že se jedná o třetáky, takže jsou vlastně stejně staří jako Štěnata. Vedoucí družiny je Kačka, čerstvá absolventka ÚTS (Ústřední tábornická škola). Znamená to, že v oblasti tábornictví je teď nejvzdělanější z nás všech (aspoň na to má papíry).

U ostatních družin zůstává vše při starém, Vlčata vede Káťa, Kořata Honza, Káňata Tom a Štěnata Slon. Novými instruktory jsou Jeník a Lenka.

Bagr je věčnější, než jsme si mysleli, znají ho už i na Slovensku

8. sněm ČTU

Dne 7. září proběhl na Slunečné pasece pod Křemešníkem 8. sněm naší organizace, na kterém byli voleni představitelé na další dvouleté pracovní období. Náčelníkem ČTU byl zvolen Petr „Lochneš“ Křivohlávek, místonáčelníky Miroslav „Kocour“ Mikeš (oblast Labsko-sázavská), Eliška Ditrichová (oblast Praha), Pavel „Buvár“ Bublík (oblast Jihočeská) a Petr „Cigo“ Skalský (oblast Východočeská). Revizorem bude nadále Dana Rasochová (oblast Jihočeská).

Nouzovský Žurnál, ročník XVI, číslo 3 vyšlo 27. září 2002 v Kolíně - uzávěrka 22. září 2002

foto: Jaruška, Tom, Blondák, Šedá, archiv Průzkumník

číslo 4 vyjde 13. prosince 2002

internet:

<http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail:

info@pruzkumnik.cz

